

Câu Chuyện Dưới Cờ:

BỨC THƯ KHÔNG HẸN

Thưa Anh Chị Em Huỳnh trưởng bốn phương,

Có một chàng thanh niên kia, sau khi chết, xin đến gặp Diêm Vương “để hỏi cho ra lẽ”!

“Thưa ngài, tôi còn trẻ quá, sức khoẻ dồi dào, thân thể cường tráng như vậy, ngài gọi tôi xuống đây để làm gì? Tôi còn có nhiều việc để làm ở trên đó lắm! Ngài muốn gọi tôi xuống đây, mà không thông báo với tôi một tiếng, không viết thư, không điện thoại, điện tín hay email gì cả! Để tôi chuẩn bị, sắp xếp mọi công việc đã chú, bây giờ ngài bắt tôi đến đây, thật vô lý quá!”

“Ta đã gửi thư cho anh nhiều lần mà anh lơ đãng, đâu có hề để ý đến, còn nói gì là chuẩn bị?” Diêm Vương thông thả trả lời.

“Ngài gửi thư cho tôi hồi nào?” Anh thanh niên ngạc nhiên.

“Ta gửi cho anh lá thư thứ nhất là lúc nhà lán giềng của anh sinh đứa con đầu lòng mà chỉ ba hôm sau thì đứa bé chết; vậy anh có nghĩ là anh cũng sẽ chết, không cần biết lúc anh mấy tuổi hay không?”

“À thì ra đó là lá thư ngài gửi cho tôi, nhưng tôi lại không đọc được ý nghĩa của những chữ trên đó! Thế còn lá thư thứ 2?”

“Anh đã thấy nhiều người thanh niên nam nữ, trạc bằng tuổi anh, cũng chết, đó là lá thư thứ hai!”

“Nhưng tôi không nghĩ tôi sẽ chết trẻ giống như họ vì tôi đâu có bệnh gì! Thế còn lá thư thứ 3 nữa sao?”

“Anh đã nhìn thấy mấy cụ già chưa? Tai thì điếc, răng thì rụng, mắt thì mờ, lưng thì còng, tay chân thì run rẩy, v.v... anh không biết rồi anh cũng sẽ như vậy sao?”

Anh thanh niên nghe đến đây thì bao nhiêu hăm hở về tuổi trẻ của mình, sự nghiệp của mình, v.v... không còn nữa, cũng không muốn “kiện” Diêm vương nữa, mà tự soi rọi lại mình xem cả đời tài giỏi của mình, tài sản, danh vọng, địa vị... mình đem theo “xuống đây” được cái gì?

Thưa Anh Chị Em,

Bất kỳ câu chuyện ngụ ngôn nào cũng đem lại cho chúng ta những bài học quý giá nếu chúng ta chịu khó suy gẫm. Thật vậy, trở lại câu chuyện trên đây, không phải đã nhắc nhở chúng ta nhớ lại được rằng: mỗi người trong chúng ta đều đã và sẽ nhận được những bức thư, những tín hiệu như thế về sinh, lão, bệnh, tai nạn, tử hay sao? – Và cái chết là “bức thư không hẹn” cuối cùng! Không phải mấy lời kệ của Thế tôn trong bài Kinh “Nhất dạ hiền giả” cũng đã dạy như thế sao?

.....

**Hôm nay nhiệt tâm làm
Ai biết chết ngày mai
Không ai điều đình được
với đạo quân thần Chết**

**Cứ như vậy nhiệt tâm
Đêm ngày không mệt mỏi
Xứng gọi nhất dạ hiền
Bạc yên tĩnh trầm lặng!**

Mùa Xuân Di Lặc đến rồi!

Đời sống thật ra không tính bằng năm tháng mà tính bằng hơi thở: một hơi thở ra không vào hay một hơi thở vào không ra: như thế đó là chết! Vì vậy anh chị em chúng ta thường nhắc nhở nhau phải luôn tỉnh thức, sống trọn vẹn giây phút hiện tại, làm những công việc trong nhiệm vụ của mình từng ngày, từng giờ, không xao lãng, không phóng dật... Đó là cách chuẩn bị tốt nhất cho hiện tại và tương lai, không cần phải lo lắng vì già, bệnh, chết... vì đó là những chuyện bình thường có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trong cuộc đời vô thường này: muốn cũng không được mà không muốn cũng không được đâu!

Thân kính chúc Anh Chị Em Huynh Trưởng luôn sống tinh thức, xứng đáng là "tấm gương sáng cho đàn em noi theo."

Kính chào Tinh Tấn!

BBT